

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 august 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2015, în cauza penală privind-o pe

Rusu Vera Boris, *născută la 06 aprilie 1964, originară și domiciliată în s. Pereni, r-nul Hîncești.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.09.2014 – 27.02.2015;

Instanța de apel: 23.03.2015 – 07.05.2015;

Instanța de recurs: 02.07.2015 – 20.08.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 27 februarie 2015, Rusu V. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Rusu V. la 18 aprilie 2014, ora 16:30, aflîndu-se la domiciliul său din s. Pereni, r-nul Hîncești, fiind în relații de căsătorie la acel moment cu Rusu N., în rezultatul unui conflict cu soțul său, intenționat l-a stropit pe acesta cu benzină peste tot corpul apoi i-a dat foc, cauzîndu-i leziuni ce prezintă pericol pentru viață și se califică ca vătămări corporale grave. Din cauza arsurilor, la 19 aprilie 2014, Rusu N. a decedat, în urma șocului combustitional, ca rezultat al arsurilor termice prin flacără.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale

infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, *violența în familie adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat decesul victimei.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia lui Rusu V. să-i fie aplicată o pedeapsă în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal de 10 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis pentru femei.

În apelul său, procurorul a criticat soluția adoptată de prima instanță în partea stabilirii pedepsei inculpatei considerând că, la caz, instanța a stabilit o pedeapsă prea blândă contrar prevederilor art. 75 Cod penal. De asemenea, procurorul a indicat că instanța de fond nu a ținut cont de gravitatea și categoria infracțiunii săvârșite, de atitudinea inculpatei față de cele comise, și mai mult ca atât aceasta a săvârșit infracțiunea prin acte de o deosebită cruzime.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2015 apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportând situația de fapt la cea de drept, cercetând argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Astfel, instanța de apel, a specificat că inculpata acționând intenționat în rezultatul unui conflict cu victima, la moment fiind soțul acesteia, l-a stropit cu benzină peste corp apoi i-a dat foc, cauzându-i leziuni ce prezintă pericol pentru viață, ce se califică ca vătămări corporale grave, care s-au soldat cu moartea victimei.

Prin urmare, instanța de apel a reținut faptul că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatei, care a fost dovedită cu certitudine reieșind din probatoriul administrat și cercetat.

Verificând legalitatea pedepsei stabilite în privința lui Rusu V. de către prima instanță, instanța de apel a reținut că aceasta a fost stabilită în conformitate cu art. 75 Cod penal, s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatei, de gradul de pericol social al infracțiunii comise și de circumstanțele cauzei. Astfel, prima instanță a calificat în mod corect ca circumstanță atenuantă, în conformitate cu art. 76 Cod penal, comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni, săvârșirea acesteia ca urmare a unui concurs de împrejurări grele de ordin familial, manifestat prin maltratarea ei de către soțul decedat. Totodată, reieșind și din faptul că inculpata anterior nu a fost judecată, la momentul săvârșirii infracțiunii era angajată în câmpul muncii, poziția succesorului părții vătămate care nu dorește pedepsirea mai aspră a inculpatei, respectiv prima instanță corect a considerat ca fiind echitabil de aplicat în

privința lui Rusu V. pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal.

Din considerentele menționate supra, instanța de apel a conchis că instanța de fond la emiterea sentinței a ținut cont de prevederile legislației în vigoare și a pronunțat o sentință legală și întemeiată, în raport cu circumstanțele cauzei sus-indicate, iar argumentele acuzatorului de stat în acest sens sunt neîntemeiate.

6. Procurorul a atacat decizia instanței de apel cu recurs ordinar solicitând casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea celor invocate, recurentul menționează că instanța de apel a ignorat faptul că inculpata Rusu V. a comis o infracțiune deosebit de gravă aplicând acte de o deosebită cruzime, mai mult ca atât inculpata vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut-o și nu a conlucrat cu organele de urmărire penală.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de procuror se conchide că recurentul invocă ca temei de drept pct. 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În același context, instanța de recurs constată că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatei, însă hotărârea instanței de apel, totuși este criticată în partea stabilirii pedepsei, care se consideră a fi una prea blândă reieșind din modalitatea în care a acționat Rusu V. și comportamentul ei ulterior.

În această ordine de idei, Colegiul penal referindu-se la alegațiile recurentului amintește că pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și

prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpata să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Prin urmare, Colegiul penal specifică că, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a acesteia, art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată stabilește pedeapsa luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, în baza căruia a fost condamnată inculpata. De altfel, individualizarea pedepsei constă din obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete stabilite inculpatei, la caz, lui Rusu V. necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei infracționale săvârșite de inculpată, care se stabilește în dependență de quantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că în urma acțiunilor inculpatei a survenit decesul victimei.

Astfel, Colegiul penal menționează că, pedeapsa se consideră echitabilă cînd aceasta va impune inculpatei lipsuri și restricții ale drepturilor ei proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Din actele cauzei, se constată că succesorul părții vătămate nu a solicitat aplicarea unei pedepse mai aspre, adică la limita maximă prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă, în privința inculpatei.

Totodată, Colegiul penal reține că corect s-a statuat de instanța de apel privitor la alegațiile recurentului că inculpata nu și-a recunoscut vina, că nerecunoașterea

vinovăției reprezintă un drept procesual al inculpatei, ci nu o circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei.

Din atare considerente, instanța de recurs apreciază că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că prima instanță a individualizat și a stabilit corect o pedeapsă echitabilă inculpatei pentru infracțiunea săvârșită, ținând cont de faptul că inculpata a comis pentru prima dată o infracțiune, la momentul săvârșirii infracțiunii aceasta era angajată în câmpul muncii și mai mult decât atât succesorul părții vătămate nu dorește pedepsirea mai aspră a ei.

Reieșind din cele menționate supra, se conchide că instanța de apel just a statuat că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatei a ținut cont de exigențele legii și a aplicat față de Rusu V. o pedeapsă echitabilă, în raport cu circumstanțele obiective sus-indicate, care sunt prezente în cauza deferită judecării.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs invocat de recurent nu este relevant cauzei, iar instanțele ierarhic inferioare și-au motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 din Codul penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatei, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat acesteia prin rechizitoriu.

Totodată, se conchide că și aspectele care țin de aprecierea concretă a pericolului social al faptelor comise de inculpată, au fost avute în vedere de către prima instanță și menținute de către instanța de apel, în procesul individualizării pedepsei, prin stabilirea unei pedepse orientate spre minimumul special prevăzut de lege, prin analiza corelativă cu aspectele care țin de comportamentul și atitudinea ei față de cele comise.

De asemenea, se menționează că executarea pedepsei în regim privativ de libertate este singura modalitate de reeducare a inculpatei pentru săvârșirea infracțiunii de acest gen.

În cauză, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, fiind o infracțiune gravă, de personalitatea celei vinovate, că anterior nu a fost condamnată, săvârșirea infracțiunii ca urmare a unui concurs de împrejurări grele de ordin familial, manifestat prin maltratarea acesteia de decedat, angajarea în câmpul muncii și poziția succesorei părții vătămate care nu dorește pedepsirea aspră a inculpatei, fiind reținute ca circumstanțe atenuante, cât și de lipsa circumstanțelor agravante. Apreciind aceste împrejurări *per ansamblu* instanța de apel, a menținut întemeiat soluția primei instanțe de a aplica inculpatei o pedeapsă privativă de libertate, în quantum de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că temei pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința lui Rusu V. nu se constată, iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de fond și menținută de către instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatei, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acesteia, cât și a altor persoane.

În consecință, Colegiul penal statuează că modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei aplicate inculpatei Rusu V., pentru infracțiunea imputată prin actul de sesizare a instanței, este în acord cu principiul proporționalității avînd în vedere fapta comisă și urmările produse.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) a alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatei a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

8. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2015, în cauza penală privind-o pe Rusu Vera Boris, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 24 august 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru